

ใบหน้าหวานใสอย่างนี้ อย่าได้คิดไปรังแก เธอจะบอกให้ ไม่ใช่เพราะคุณพ่อคุณ แต่เป็นเพราะสาวน้อยคนนี้เป็นนักกีฬาเทควันโด มหาวิทยาลัยที่ผ่านการลงสนามแข่งมาแล้วในระดับประเทศ ซึ่งล่าสุดเธอก็คว้าเหรียญทองแดงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยเมื่อต้นปีที่ผ่านมานี้ เธอคนนี้ชื่อ **วิรวรรณ กัลชาญพิเศษ** เรียนอยู่ที่คณะวิทยาศาสตร์ สาขาเคมีสิ่งแวดล้อม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ซึ่งกำลังก้าวสู่การเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ในปีการศึกษาใหม่

วิรวรรณ เล่าให้ทีๆ ฟังว่า เธอเริ่มเล่นกีฬาเทควันโดตั้งแต่เมื่อตอนอยู่ ม.3 เพราะน้องชายคนเล็กไปเล่นเทควันโดที่YMCAโรงเรียน หลังจากนั้นพ่อก็ขยันคยอให้ไปเล่นด้วยกันเรื่อยๆ ก็ไม่ได้อยากเล่นเพราะกลัวเจ็บ ครั้งแรกที่เข้ายิมต้องซ้อมรวมกับนักกีฬาที่ยังทำอะไรไม่เป็น แค่อ้อมเตะเป้าก็แอบดีใจจะได้ไม่เจ็บตัว ผ่านไปสักระยะพอโค้ชเห็นพอเตะได้ก็จับจับคู่ซ้อม แล้วไปเจอนักกีฬาที่เขาเตรียมลงแข่งแล้วเราสู้เขาไม่ได้ เหมือนเป็นเป้าเคลื่อนที่ให้เราเตะชอะอย่างนั้น เรารู้สึกว่าเราไม่ยอมต้องเอาคืนให้ได้ หลังจากนั้นก็ซ้อมเต็มที่ฝึกทุกท่าจนกว่าจะได้ถึงจะพอใจ

“ตอนนั้นยังไม่ได้ตั้งเป้าว่าจะเป็นนักกีฬาเทควันโด แต่พอซ้อมไปเรื่อยๆเราก็มีทักษะเพิ่มขึ้น เตะจนชำนาญได้ก็เลยลองชวนให้เราลงแข่งดู ก็เลยลองลงแข่งดูเพราะที่เชียงรายมีคนเล่นไม่มากนัก แล้วคิดว่าลงแข่งก็คงไม่ได้หนักไปกว่าเตะซ้อมกับผู้ชาย ก็เลยลงแข่งตั้งแต่รายการเล็กไปจนถึงรายการแข่งเป็นตัวแทนระดับภาค และก้าวสู่การแข่งรายการระดับประเทศไทย ก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้เป็นตัวแทนหรือคว้ารางวัลกลับมา รู้แต่ทำให้ดีที่สุดในทุกนัดตามที่โค้ชสั่ง แล้วไปคิดในสนามอีกนิดหน่อยให้จบการแข่งขันแต่จะน้อยอย่างเต็มที่ สุดๆ” นักกีฬาเทควันโดสาว เล่าถึงการเล่นกีฬาเทควันโดของเธอ

หลังจากนั้นเธอก็เดินสายลงแข่งกีฬาเทควันโดเรื่อยมา จนลดการฝึกซ้อมตอน ม.6 เพื่อเตรียมสอบแอดมิชชัน วิรวรรณ เล่าว่า เธอเคยยื่นโควตานักกีฬาเทควันโด เข้าที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพราะที่สาวก็เรียนที่นั่น ยื่นไปหลายรอบก็ไม่ได้ จนถึงเวลาสอบแอดมิชชันเลือกคณะจึงลองค้นหาคณะต่างๆ ในอินเทอร์เน็ตที่น่าสนใจ แล้วไปเจอสาขาเคมีสิ่งแวดล้อม ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ก็เลยคิดว่าน่าจะเหมาะกับตัวเอง จึงเลือกสอบเข้าที่นี่เป็นอันดับหนึ่งแล้วก็สอบติดสมความตั้งใจ

“การปรับตัวตอนแรกเลยคือเรื่องเวลาในการเดินทางไปเรียน ด้วยความรู้ว่ารถจะติดมากเวลาเดินทาง ไปไหนมาไหนก็ต้องเผื่อเวลาไว้เสมอ ไม่ว่าจะมาเรียนที่มหาวิทยาลัยหรือเดินทางเข้าตัวเมือง จำได้ว่าครั้งแรกที่เข้ามาเรียนกลัวรถติดมาก เลยเดินจากหอมาที่มหาวิทยาลัย ปรากฏว่าร้อนและไกลมาก วันต่อมาเลยปรับเวลาให้ออกเดินทางเร็วขึ้น

“ส่วนเรื่องเรียนก็พยายามทำความเข้าใจในห้องเรียนให้มากที่สุด แต่ถ้ามีธุระต้องไปแข่ง

ภาพ : ปริญญาธิ์ จันทร์ทอง

กีฬาที่จะอาศัยเพื่อนๆ ช่วยตัวให้ว่าในห้องเรียน อาจารย์สอนอะไรบ้าง เพื่อที่จะได้เรียนเข้าใจ เพราะเนื้อหาที่เรียนในมหาวิทยาลัยกับที่เตรียมที่เชียงใหม่ค่อนข้างแตกต่างกันพอสมควร”

ในการที่วิรวรรณบอกว่า เนื้อหาที่เรียนในกรุงเทพฯ จะค่อนข้างแตกต่างจากที่เชียงรายพอสมควร ไม่ใช่ที่ว่าโรงเรียนอาจารย์จะสอนไม่ดี แต่คิดว่าน่าจะเป็นที่เนื้อหาที่เด็กกรุงเทพฯ เรียนเสริมค่อนข้างเข้มข้นกว่าที่มีอยู่ในหลักสูตรปกติ ทำให้ต้องกระตือรือร้นในการเรียนเพิ่มมากขึ้น แต่ก็ไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกท้อ เพราะสิ่งที่เธอได้จากการเล่นเทควันโดคือความอดทนและความพยายามที่สามารถนำมาปรับใช้ได้กับทุกสิ่ง

แรกๆ เธอเองก็เป็นคนที่ไม่รู้จะอดทนและพยายามไปเพื่ออะไร แต่เวลาที่ซ้อมเทควันโดผลของความอดทนและความพยายามคือความสำเร็จในการฝึกซ้อม เตะท่าไหนไม่ได้เราก็จะซ้อมซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนสุดท้ายก็มีวันที่เตะได้อย่างที่ต้องการ จึงรู้ว่าถ้าเราต้องการประสบความสำเร็จอะไรก็ได้ เราต้องมีความอดทนและความพยายาม ลงมือทำจนถึงที่สุดแล้ววันหนึ่งจะเป็นวันแห่งความสำเร็จ ■

ดาว มหาวิทยาลัย
• โสธิน ออสูงห์

สาวน้อย เทควันโด

วิรวรรณ กัลชาญพิเศษ